

Stichting Jan XVII
Monastiek Centrum Zeeveld
Noorderstraat 2
1901 MT CASTRICUM

Jan XVII

Onze blik is niet
gericht op het
zichtbare, maar op
het onzichtbare.
Want het zichtbare
is tijdelijk, maar
het onzichtbare is
eeuwig.”

(2 Korintiërs 4:18)

Een jonge vrouw staat op het punt in het huwelijksbootje te stappen, als plots de engel des doods voor haar staat. ‘Kom’ zegt de engel, ‘het is je tijd’. ‘Nou nee hoor’ protesteert de vrouw, ‘dat dacht ik toch werkelijk niet. Je komt zeldzaam ongelegen. Kijk daar staat mijn toekomstige man op me te wachten, de kerk zit vol met bruiloftsgasten, daarna hebben we een receptie, de tickets voor onze huwelijksreis liggen klaar en als we dan terug zijn wacht de verbouwing van ons nieuwe huis. Alsjeblieft zeg, doe me een genoegen. Nu even niet.’

De engel zwicht voor haar argumenten en komt vijftien jaar later terug. De vrouw is net aan het ontbijten terwijl ze tegelijkertijd de presentatie naleest die ze later die ochtend voor een klant moet geven, haar dochter toeroept om haar bed op te maken en met haar echtgenoot afsprekt dat hij ’s avonds zal koken omdat ze tot laat die avond zal moeten werken. ‘Sorry hoor’ zegt de vrouw tegen de engel, ‘maar je ziet toch zelf ook wel dat dit niet het moment is’. En ja, dat ziet de engel ook wel.

Opnieuw gunt hij de vrouw wat extra tijd. Maar als hij dertig jaar later weer verschijnt, is ze nog steeds druk, druk, druk. ‘Als ik je nu vertel’ zegt de vrouw ‘dat ik straks eerst een repetitie van mijn zangkoor heb, dan mijn vrijwilligersdienst in het bejaardenhuis draai, de notulen van de laatste kerkenraadsvergadering nog moet uitwerken, vanavond op mijn kleinkind moet passen en dat mijn vriendinnenclub er dan nog bij inschiet – zeg nu zelf, ik heb toch helemaal geen tijd om met je mee te gaan?’ En weer laat de engel haar met rust.

We leven nog eens dertig jaar later en kijk, daar zit de vrouw, op een winterse namiddag, stilletjes en in alle rust, naar buiten te staren. Het is te glad om een wandeling te maken, haar man is al een paar jaar geleden overleden en haar kinderen hebben zo hun eigen besognes. ‘Nu’, denkt ze hardop, ‘nu’ zou eigenlijk wel een mooi moment zijn om over te gaan naar de eeuwige heerlijkheid’. En ineens staat daar weer die engel. ‘Ik hoorde je gedachten’ zegt hij, ‘en neem het me niet kwalijk, maar er dringt zich toch wel een vraag aan me op. Je zegt nu wel over te willen gaan naar de hemelse heerlijkheid. Maar waar meen je dan al die voorbije jaren geweest te zijn?’

Dat hier, nu en in eeuwigheid het Christuslicht u moge opgaan.

Mede namens het bestuur van Stichting Jan XVII

Thomas van Kleef